

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: A. S. M. R., zastoupeného JUDr. Miloslavem Kuchlerem, advokátem se sídlem Kladno, Petra Bezruče 1490, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2006, čj. 48 Az 49/2006 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Odměna advokáta JUDr. Miloslava Kuchlera se určuje částkou 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 26. 10. 2006 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2006, čj. 48 Az 49/2006 - 18, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 7. 2006, čj. OAM-711/LE-05-05-2006. Tímto správním rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domnívá, že v řízení rozhodoval místně nepřislušný soud (Krajský soud v Praze), k němuž podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté žalovaným. Stěžovatel odkazuje na § 32 odst. 4 zákona o azylu, podle něhož je k řízení o žalobě místně příslušný soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl hlášen k pobytu. Podle stěžovatele se místem hlášeného pobytu rozumí azylové zařízení, do něhož je žalovaný umístěn (§ 77 odst. 1 zákona o azylu). Stěžovatel v době podání žaloby pobýval v přijímacím středisku, které je detašovaným pracovištěm přijímacího střediska transitního prostoru mezinárodního letiště a je azylovým zařízením (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). Do tohoto zařízení ovšem nebyl umístěn žalovaný, nýbrž policií (§ 73 odst. 1 zákona o azylu). Přijímací středisko tak podle něj nelze považovat za azylové zařízení, kam byl umístěn ministerstvem, a tedy za místo hlášeného pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o azylu. Nelze tak pro určení místní příslušnosti aplikovat § 32 odst. 4 zákona o azylu, ale je nutno použít § 7 odst. 2 s. ř. s, podle něhož je pak místně příslušným soudem Městský soud v Praze. Krajský soud v

Praze měl proto postoupit žalobu soudu místně příslušnému. Podle stěžovatele tomu nasvědčuje i logický výklad. Přijímací středisko v tranzitním prostoru se z pohledu zákona o azylu nenalézá na území České republiky. K tomu odkazuje na znění § 73 odst. 2 zákona o azylu („Ministerstvo dopraví cizince do jiného ministerstvem určeného azylového zařízení na území ...“). Nelze tedy tvrdit, že v České republice má hlášený pobyt v přijímacím prostoru mezinárodního letiště a zároveň, že dosud na území České republiky nevstoupil. Stěžovatel je tedy názoru, že v České republice nemá místo hlášeného pobytu, ale pouze místo, kde se zdržuje. Rovněž teleologický výklad podporuje podle stěžovatele jeho závěry vyvozené z gramatického a logického výkladu.

Stěžovatel dále považuje postup žalovaného, kdy byl po požádání o azyl v tranzitním prostoru mezinárodního letiště umístěn do přijímacího střediska v tomto prostoru a o několik dnů později přesunut do přijímacího střediska, za diskriminační, účelový a negující smysl institutu zákonného soudce. Diskriminaci spatřuje ve skutečnosti, že do zařízení ve V. P. jsou převáženy pouze osoby egyptské státní příslušnosti. Podle stěžovatele je účelem tohoto přesunu změnit místní příslušnost soudu tak, aby o žalobách těchto osob rozhodoval Krajský soud v Praze, kde řízení trvá výrazně kratší dobu a bývá ukončeno ve lhůtě 45 dnů (§ 73 odst. 2 zákona o azylu). Ministerstvo tak podle stěžovatele „nahradilo nespolehlivý Městský soud v Praze spolehlivým Krajským soudem v Praze“ a uvedený postup připodobňuje k postupu komunistické státní moci před rokem 1989.

Stěžovatel tak má za to, že řízení o jeho žalobě bylo zmatečné, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Při zvažování přijatelnosti projednávané kasační stížnosti vycházel soud ze skutečnosti, že se již skutkově a právně obdobným případem, kdy stěžovatel použil prakticky shodnou právní argumentaci, podrobně zabýval, a proto odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 2 Azs 156/2006. Zde dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Jako místo hlášeného pobytu žadatele o azyl ve smyslu § 77 zákona o azylu je třeba považovat i přijímací středisko, do něhož byl stěžovatel umístěn policií podle § 73 odst. 1 zákona o azylu. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se vypořádává se všemi námitkami uvedenými v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byl zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Miloslav Kuchler; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za úkon právní služby – první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení (vzhledem k tomu, že nebylo učiněno podání ve věci samé, pouze bylo soudu zasláno sdělení, že se s podanou kasační stížností ztotožňuje) a 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu